

[Hagen Hagensen.]

den forhåndenværende arbejdskraft blive mindre tid tilovers til de opgaver, der ellers påkalder sig opmærksomhed. Jeg tænker herved på behandling og undersøgelse af de såkaldte 0-indkomster og andre lignende forhold, der er en torn i øjet på mange borgere. Det må da også i den forbindelse siges, at den nedsættelse af et ekspertudvalg, som statsministeriet i dag har udsendt meddelelse om at regeringen har besluttet for at søge at nå frem til at klare forholdet vedrørende 0-indkomster, er en nyttig gerning. Vi hører også til blandt dem, der søger at hindre skatteunddragelse.

Lovforslagene indeholder i øvrigt mange enkeltheder, og jeg har her bl. a. ladet folkepensionisternes forhold uomtalt. Jeg vil sige, at jeg gerne ser det indrettet på den måde, at stort set al almindelig folkepension bliver uden beskatning.

Men det vil med dette væld af enkeltheder være nødvendigt, at der foretages et særdeles grundigt udvalgsarbejde, og såfremt skattelettelserne skal gennemføres for indkomståret 1975, er der desværre kun levnet kort tid til at gennemarbejde lovforslagene. Finansministeren skal ikke lastes herfor. Forslagene skulle jo have tid til at blive udarbejdet. Nu er der bare beklageligvis forholdsvis kort tid til at gå dette ret store lovkompleks igennem. Da det imidlertid er afgørende at søge skattelettelser gennemført hurtigst muligt, tilsiger jeg mit partis medvirken til det nødvendige grundige udvalgsarbejde og lovforslagenes gennemførelse snarest muligt.

Vi har gang på gang peget på nødvendigheden af offentlige besparelser, og baggrunden for de nu foreslåede skattelettelser på 10 mia kr. er foruden en momsforhøjelse besparelser på 5 mia kr. Vi er rede til at drøfte disse besparelser, således at skattelettelser af den foreslåede størrelse kan gennemføres. Det er målet, som ikke må tabes af sigte, selv om vi drøfter enkeltheder og kommer til at foretage ændringer på det ene eller det andet område.

Jeg håber på, at det udvalgsarbejde, vi går i gang med, ender i, at vi kan gå videre med arbejdet på en egentlig skattereform, der reducerer indkomstskatten. Det er vel noget, vi alle sammen stræber efter.

Børge Johansen (CD):

De foreliggende to lovforslag bør nok vurderes som led i en helhed, en helhed, til hvilken vores kendskab endnu er relativt begrænset.

Vi lærte i sidste uge afgiftsforslagene at kende, og vi er blevet orienteret om de spareforslag, som regeringen går svanger med for de næste 3 finansår. Nu har vi altså fået lovforslagene om ændring af udskrivningsloven, om fradragsreglerne og om beskatning af medhjælpende hustruer.

Må jeg sige om disse ting, at det har ikke været muligt for os i detaljer at gennemgå de to lovforslag, og det har finansministeren sådan set heller ikke ventet. Vi kan sige, at på et sådant område som 4.000 kr.s fradraget nærmer vores opfattelse sig den, som hr. Grünbaum og hr. Bernhard Baunsgaard har givet udtryk for, og så har vi den opfattelse, at der ikke i forslagene er nogen særlig inspiration til at skabe nogen ekstraintægt.

Men derudover vil jeg sige, at vi har sympati for de intentioner, der ligger i lovforslagene, og vi vil gerne kvittere med et tilsagn om en velvillig behandling i udvalget.

Når det er sagt, vil jeg også gerne tilføje, at vi egentlig havde håbet, at sagen var blevet grebet noget anderledes an. Det er, som om, den anden perspektivplanredegørelse allerede er ved at gå i glemmebogen, og det er, som om tanken om en langtidsplanlægning har fortonet sig og man i stedet for har prøvet at rulle problemerne op sådan fra en ende af for at se, hvor meget der nu lykkes. Vi er klar over, at der skulle ske noget hurtigt for at dæmpe den galoperende inflation og holde igen på valutaforbruget, men hvad der skete sidste onsdag og torsdag og fredag med kunne formentlig være undgået, hvis man var begyndt at snakke om perspektiverne på det lange sigt på et tidligere tidspunkt.

Jeg mener ikke, at man alene skulle snakke om boligområdet. Der er mange andre væsentlige områder, man vel nok kunne have fået lagt lidt på plads og skitseret, og så kunne man måske have fået tilvejebragt den fordragelighed, som hr. Dahlgaard efterlyste så fornuftigt under PP II-debatten, men som han ikke fik den fjerneste respons på.

Nu nytter det imidlertid ikke at græde